

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4—
» Nemčijo . . . » 5—
» ostalo inozemstvo . . » 6—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 10 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravništvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista „Mir“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnehranični račun št. 96.232.

Leto XXXVI.

Celovec, 2. novembra 1917.

Št. 44.

Italijani poraženi.

Naša izborna pripravljena ofenziva je že prva dva dni pokazala popolen uspeh. Italijani so naravnost katastrofalno poraženi. Kar so v 11 bitkah z velikanskimi žrtvami pridobili, so sedaj zopet vse izgubili, in naši so vrh tega sedaj prekorčili še laško mejo. Ko to pišemo, pravi zadnje nemško poročilo, da so nemške čete pred Vidmom, dejansko pa je tudi Videm že naš. Plena in ujetnikov je toliko, da jih trenutno ni mogoče prešteti in računajo približno 130 tisoč ujetnikov in 900 topov. Cesar se je podal na bojišče in je opazoval na svoje oči uspehe naših in nemških čet. Spremlja ga načelnik generalnega štaba pl. Arz.

Artiljerijski boj se je od naše strani otvoril ob 2. uri ponoči 24. oktobra. Vsled naliva artiljerijska priprava ni bila tako učinkovita, kakor je bilo nameravano. Kljub temu je pehota zjutraj ob osmih prešla k napadu ob gorenji Soči in na širino 30 kilometrov vdrla v italijanske črte. Naše in nemške čete so se bojevale ramo ob rami. Boj je bil vroč, odpor Italijanov ponekod trdovraten. Po štiriurnem boju pa je bila italijanska fronta med Rombonom in Avčami na mnogih točkah prebita. Alpski polki, Tirolci in Štajerci so pokazali prvi uspeh. Zavzeli so Bovec, nemške čete pa so pri Tolminu vrgle nazaj sovražnika, zvečer pa so bile v njeni posesti višine zapadno od Volč (nasproti Tolminu na desnem bregu Soče) in višine severovzhodno od Avč. Nemškim četam poveljuje general Oton pl. Below.

Po uspehih na severnem krilu generala Borojeviča in nemških čet se je začela majati tudi italijanska fronta na Banjski visoki planoti. Naprej proti jugu so bila v načrtu le krajevna podvzetja, na gori Sv. Gabrijela, pri Gorici in na Krasu. Artiljerijski ogenj je narastel tu do velike sile. Ob gornji Soči so naši in zavezniki vrgli Italijana, ki se je zaman skušal ustavljati. Sovražnik je skušal težavni položaj rešiti s sunkom proti južnemu krilu generala Borojeviča, pa popolnoma brezuspešno.

Ob srednji Soči so naše in zavezniške čete v krepkem prodiranju prekorčile črto Kobariid—Avče. V dveh dneh je bila sovražna fronta omajana na črti 50 km na široko.

Dne 26. oktobra so slovenski vojaki in Tirolci zavzeli pogorje okoli Rombona, Kanin in Stol (1667 m), Nemci pa Matajurja (1643 m) zapadno od Kobarida, odkoder je najbližja pot v Čedad, središče beneških Slovencev, ki so pod Italijo. Zavzeta je bila Sveta Gora in nato so v nedeljo zjutraj, 28. oktobra, Hrvatje zavzeli Gorico, in sicer varaždinski polk št. 96.

Naši so sedaj prešli k napadu tudi na Kraški planoti, zavzeli Tržič; Hrvatje so prekorčili Sočo in v naskoku zavzeli Podgoro. Pri Plaveh so si naši po besnem boju izsilili prehod čez Sočo. Nemci so z našimi vred zavzeli Čedad, ki je v plamenih, in prodirali naprej proti Vidmu, na jugu so naši prodrli že preko Kormina. Italijani se umikajo na celi črti.

Na koroški fronti so naše čete zavzele mejne postojanke južozapadno od Trbiža, pri Pontablju, pri prelazu Plöcken in na Velikem Palu.

Druga italijanska armada se umika proti reki Tagliamento, kjer imajo Italijani utrdbe, tretja armada od Vipave proti morju, severna se počasi umika. Italijani nimajo več prave odporne sile, deloma beže v divjem neredu, pa tudi disciplina je pri njih zadnji čas silno trpela. V gorenjih italijanskih mestih vre. Revolucijo, ki grozi, misli vlada zadušiti s francoskimi in angeškimi oddelki, ki so nastanjeni po italijanskih mestih. Preko Švice se poroča, da so na potu v Italijo močni francoski in angleški oddelki z artiljerijo, letalci i. t. d. Italiji grozi usoda Rusije.

Red in pravico v deželo!

Vojna nalaga prebivalstvu žrtve, ki so potrebne in neizogibne. To ve vsak pameten človek in se po tem ravna. Slovensko koroško prebivalstvo je pa med vojno trpelo tudi po nepotrebnem, po krivici. Dogajale so se reči, ki bi bile v kolikortoliko urejeni deželi nemogoče. Kako so bili med vojno koroški Slovenci preganjani, je nekoliko opisano v interpelaciji poslanca dr. Korošca in tovarišev v seji 7. julija 1917. Ta Slovincem sovražni sistem je ostal še do dandanes. Po doživelem fiasku ob preganjanju Slovencev sicer ne gonijo več po ulicah z nasajenimi bajoneti, toda sicer se politična oblast niti za las ni poboljšala.

Imenovana interpelacija opisuje „delovanje“ bivšega deželnega predsednika koroškega in nekaterih okrajnih glavarjev med vojsko in konštata, da se je z dohodom novega deželnega predsednika grofa Lodrona izvršila izprememba v osebi, ne pa tudi v sistemu.

Neprestano nam dohajajo pritožbe zlasti iz velikovškega okrajnega glavarstva. Ljudstvo strašno trpi, in politična oblast je namesto prejšnjega priznalo dobrohotnega in zmožnega uradništva nastavila na velikovškem okrajnem glavarstvu osobe, ki je pač lahko vseč nemškemu „Volksratu“, ne pa prebivalstvu. Toda ni „Volksrat“ tisti, ki vzdržuje v okraju gospodarstvo, ki daje vojake za fronto, obseja polje in prideluje živež, ampak slovensko prebivalstvo. Da pa prebivalstvu velike žrtve „olajšajo“, so nadomestili slovensčine zmožne in delavne uradnike z nemškim uradništvom, torej s tujci.

Slovensko okrajno glavarstvo „vodi“ g. baron Bentz, trd Nemec, s katerim se slovensko prebivalstvo v svojem jeziku sploh ne more pogovarjati, sicer pa tudi drugače le težko, ker je skoro lažje dobiti avdijenco pri cesarju kakor pri gosp. glavarju. In še potem, ko se pride do njega, je težko dobiti potrebnih pojasnil, oziroma navodil, ker se g. glavar na kmetško gospodarstvo in njegove težave razume toliko kakor zajec na boben. Ne maramo objavljati tozadevnih dokazov, ker jih visoka deželna vlada izve lahko pri slednjem kmetiču v okolišju okrajnega glavarstva. G. baron Bentz menda čuti svojo moč in varstvo od zgoraj, da meni, da more s slovenskimi kmeti postopati kakor le hoče. G. glavarja vprašamo, so li morda naši vojaki za kazen morali na fronto, ker g. glavar tako rad grozi s fronto? Slovenskim kmetom nalaga zelo visoke kazni, ako ne oddajo predpisane množine mleka, „saj krave morajo dati mleko“. Vse drugače obzirno se ravna z nemškimi kmeti na pr. v volšperškem okrajnem glavarstvu.

Delo pri okrajnem glavarstvu zastaja. Posl. Glöckel je sicer rekel v parlamentu, da je osobe pri okrajnih glavarstvih preobloženo, toda pri velikovškem okrajnem glavarstvu bi se dosegel lahko že hitrejši tempo, da bi se ljudem prihranilo med vojno tako dragi čas in nepotrebna pota. Seveda bi moral potem g. baron L'Estoque zahajati v urad vedno vsaj pred deseto uro dopoldne in vsaj pred 1/4. uro popoldne. To bi bilo zlasti potrebno ob sredah in sobotah, ko so uradni dnevi za stranke, da tem ne bo treba z nepotrebnim čakanjem zapravljati dragega časa, zlasti ako prihajajo od daleč. Potem bo g. baron L'Estoque imel tudi več časa, da ne bo treba strank včasih odpravljati kar na hodniku in bo nasproti kmetiskim strankam vsaj malo bolj prijazen, če se že ne more z njimi v slovensčini pošteno razgovoriti, kakor bi bila dolžnost vsakega političnega uradnika v slovenskem okrajnem glavarstvu.

Sploh je pod Bentzovim vodstvom c. kr. okrajno glavarstvo že skoro popolnoma ponemčeno. Dvojezičnost je izginila. Noben uradnik ne obvlada slovensčine. Le par poduradnikov govori slovensko, v pisavi pa tudi od teh no-

beden ni izurjen. Prejšnji slovensčine zmožni uradniki, ki so se izkazali tudi izborne delavne moči, so bili premeščeni v nemške kraje, oziroma eden je moral v penzijo. Dobro smo poučeni, da zato ni bilo nobenega pravega službenega vzroka in vemo tudi za to resnične vzroke. „Iztrebljenje vsega slovenskega na celi črti“ navaja že omenjena interpelacija. Dosledno v tem sistemu so postali tudi vsi razglasi na glavarstvu izključno nemški, le eden od Rdečega križa je še slovenski. Le kadar naj bi Slovenci v dobre namene kaj prostovoljno darovali, tedaj še poznajo naš jezik. Tudi naznanila o naboru so pod Bentzom samonemška; tiskana so pri velikovškem tiskarnarju Zmuggu, torej po Bentzovem naročilu. Navodila zavoljo oddaje mleka so bila na eni strani nemška, na drugi pa prazen prostor za slovensko besedilo, ki naj bi ga oskrbele občine! To je curiosum, ki mu ga gotovo ni para na vsem svetu in za katerega je odgovoren gosp. glavar.

Tukaj imamo jasen dokaz, kako se izpolnjuje volja presvitlega vladarja, ki je ob Svojem nastopu v lastnoročnem pismu na Svoje narode razglasil: „Svojim narodom hočem biti pravičen in mil knez. Spoštovati hočem njihove ustavne svobode in druge pravice in skrbno čuvati enakost pravice za vse.“ Je-li hlapec večji od gospoda? Cesar hoče ustavno enakopravnost; kdo daje potem njegovim namestnikom pravico, da jo kršijo? Morda postava? Tudi ne! Volja nemškega Volksrata pa ni ne ustava ne zakon!

G. deželni predsednik, popravite krivice, ki so se zgodile slovenskemu narodu in napravite pri velikovškem okrajnem glavarstvu red!

Državni zbor.

Vlada v stiski.

V torek, 23. oktobra, se je v parlamentu vršilo glasovanje o proračunskem provizoriju. Vse je z napetostjo čakalo, kakšno stališče bodo nasproti vladi zavzele stranke, ki so se vedle dvomljivo. Vlada, ki si je bila svoje zmage popolnoma svesta, je prišla nazadnje v strašno zadrego. Računala je na vse Poljake, toda nekateri so se puntali. Vlada je zahtevala, da ji zbornica odobri šestmesečni provizorij, to je pa zbornica odklonila z 243 proti 175 glasovom. „Za“ so glasovali le vsi Nemci razen socialistov, Italijana Faidutti in Bugatto, bukovinski Rusini in Romuni.

S tem je bila vlada moralčno udarjena. Drugod, kjer so vlade glede zaupanja, ki ga uživajo v zbornici, bolj občutljive kakor naše, napol še absolutistične vlade, bi bila vsaka vlada odstopila. Ministrski predsednik Seidler se je pa v potu svojega obraza trudil, da bi rešil vsaj štirimesečni računski provizorij, kakor ga je nato predlagal poljski žid Diamand. Ukrajinski govornik Oniškičević je v imenu galiških Ukrajincev izjavil, da bodo glasovali proti. Dr. Seidler se je v potu svojega obraza zunaj na hodniku trudil, da bi pridobil Ukrajinski klub, in mu prisegal svete obljube; politiki pravijo: delal je kravje kupčije na rovaš davkoplačevalcev. Pohlep po posvetnih dobrinah je Ukrajince premagal v toliko, da so se glasovanju odtegnili. Zlate gradove jim je torej obljubil dr. Seidler, samo da niso proti glasovali. Nato je bil sprejet Diamandov predlog, da naj se dovoli vladi štirimesečni provizorij, t. j. za čas od 1. novembra 1917 do 28. februarja 1918. Zanj so glasovali Nemci, Poljski klub (tudi poljski socialni demokrati), Faidutti in Bugatto, Wassilkovi Rusini (4), pet Romunov in dva žida. Poljaki pa niso držali klubove discipline. Posl. Długosz je ostentativno zapustil zbornico, štirje njegovi pristaši so pa glasovali proti.

Na predlog češkega poslanca Habermana se je o vojnem kreditu (9 milijard) vršilo glasovanje po imenih. Kredit je bil sprejet z 227 proti 170 glasovom.

Vlada se je torej začasno rešila, pa za drag, drag denar — davkoplačevalcev. Zahteve Poljakov niso bile male. Ker Poljaki niso glasovali za šestmesečni proračun, so pokazali s tem, da se ne marajo z dušo in telesom vladi zapisati, ampak za visoko ceno samo za enkrat. Ni moralno to stališče Poljakov in na svoji časti so s tem več izgubili, kakor je vreden ves sicer velikanski kapital, ki jim ga da vlada. Nimamo besede, da bi te grde, nemoralne vladne kupčije tako ožigosali, kakor po pravici zaslužijo. Ljudski zastopniki od svojih volilcev pač niso poverjeni, da bi dovoljevali vladi kredit na račun davkoplačevalcev v ta namen, da bi vlada ta denar razsipala s podkupovanjem. Če imajo Poljaki do kake zahteve pravico, naj se jim da, se jim mora dati, ravnnotako Ukrajincem. Ako pa do kake zahteve nimajo pravice, pa se jim ne sme dovoliti, ali potem glasujejo za vlado ali proti vladi. V tem mešetarskem sistemu naših vlad je tista gniloba, tisti moralni smrad, ki se človeku studijo. Temu mora parlament napraviti konec, in če nima zbornica dovolj poštenih zastopnikov, jih mora ljudstvo poklicati na odgovor. Ako pa tudi ljudstvo nima toliko poštenosti, potem pa z Bogom boljši časi za našo državo!

Pred glavovanjem so govorili v zbornici še razni poslanci, med njimi Slovenec Hladnik. Ta je pošteno razkril farbarije „starega Kranjca“ grofa Barbota, ki je trdil, da imajo Slovenci na Kranjskem pravi raj, Nemci pa vice. Hladnik je povedal: 27.000 Nemcev na Kranjskem ima dve čisto nemški gimnaziji, eno nemško realno, eno nemško meščansko šolo v okraju, kjer ni niti 20 Nemcev. V Kočevju imajo že 40 let obrtno šolo, slovenska v Ljubljani je bila veliko pozneje ustanovljena. Tudi šola za invalide so dobili Nemci prej ko Slovenci. Na Kranjskem, kjer je 95 % Slovencev in 5 % Nemcev, so Nemci: Deželni predsednik, deželni sodni predsednik, finančni prokurator, tudi ravnatelj ni Slovenec. Eden od deželnih šolskih nadzornikov je strog Nmec. Večina okrajnih glavarjev je nemška. Na Koroškem pa ima 120.000 Slovencev eno samo slovensko šolo. Pa Nemci še pravijo, da so kulturni narod, ko s Slovenci tako postopajo, zraven pa se še drznejo kričati, da so oni zatirani.

Posl. Hladnik polemizira proti tistim, ki očitajo Jugoslovanom, da niso dovolj patriotični, ker ne glasujejo za proračunski provizorij. Zatirani Slovenci ne morejo podpirati vlade. Jugoslovanski poslanci ne morejo pred svojim narodom prevzeti odgovornosti, da glasujejo za nova sredstva za nadaljevanje vojne. Odločilni faktorji naj resno skušajo doseči mir, navedejo naj mirovne cilje in naj se ne ravnajo po oklicu nemških strank z dne 26. septembra t. l.

Posl. Tresič je izročil predlog, ki zahteva komisijo zastopnikov vseh strank. Ta komisija, 25 članov, naj prepotuje vse jugoslovanske pokrajine, da po lastnem opazovanju statistično dožene, koliko ljudi so sodišča dala usmrtiti, koliko je bilo brez sodbe usmrčenih, koliko iz političnih razlogov obsojenih in težko ječo, koliko je bilo interniranih, koliko jih je umrlo v taborih, ječah, internatih, vsled lakote in bolezni? Komisija naj dožene vso škodo v naših krajih ter naj poroča o tem poslanski zbornici, da ta lahko sklene odškodnino in eksemplarično kazen za krivce, pred vsem za odgovorne ministre.

Ženske pomožne moči pri armadi na bojnem ozemlju.

Poraba ženskih pomožnih moči pri armadi na bojnem ozemlju je imela tako lepe uspehe, da se namerava ta akcija v veliki izmeri nadaljevati. V ta namen je armadna uprava nastavila nove, izboljšane pogoje za sprejem v službo pri armadi na bojnem ozemlju, ki bo tudi ženam in deklicam tistih stanov, ki so bile dosedaj manj navezane na preskrbo, olajšal sklep, potegniti se za tako službo. Razen plače se jim priznajo glede hrane, stanovanja, obleke, zdravniške pomoči, dopustov in pravice do povrnitve potovalnih stroškov mnoge ugodnosti, ki jih imajo pač samo pripadniki armade na bojišču, čeravno se seveda ne porablja prav na bojiščih, ampak daleč v zadnji fronti, kjer je zanje nevarnost vojne skoro ravnnotako mala kakor v zaledju. Pripominja se pa že sedaj, da se bodo upoštevale morebitne želje po uporabi na dalje v zaledju ležečem ozemlju.

Ženske se nastavijo kot tehnične pomočnice za laboratorije in ambulatorije, kot pisarniške moči, kot strežnice, gospodinjske voditeljice, potem kot kuharice in drugo kuhinjsko osebje, kot po-

možne delavke, n. pr. šivilje, perice, pekarice, natakarice ali kot pomožne osebe za ordonančna in navadna domača opravila. Zlasti v sanitetnih zavodih, pisarnah, pri kino na bojišču, knjigarnah na bojišču, vojaških domovih, poštnih uradih itd. še mnogo žensk lahko dobi službo.

Glede denarnih pristojbin, oskrbe in stanovanja veljajo za posamezne kategorije sledeče določbe: Dobé

a) pisarniške moči I. vrste, to so kvalificirane delavne moči, kakor popolne pisarice pri pisalnih strojih, stenografistinj, stenotipistinj itd.: mesečno 200 K in, če zahtevajo, hrano in stanovanje v isti izmeri kakor oficirji in vojaški uradniki. Kjer so oficirske menaže, dobe lahko hrano od te. Za hrano se odtegne le znesek 40 K, za stanovanje pa ničesar od mesečne plače. Glede stanovanja se morate po možnosti najmanj dve osebi v eno sobo dati;

b) pisarniške moči II. vrste, to so delavne sile brez dosedanje prakse ali merodajnega znanja, mesečno 160 K; hrana in stanovanje sta enaka kakor za pisarniške moči I. vrste;

c) tehnične pomočnice za laboratorije in ambulatorije: mesečno 160 K; hrana in stanovanje kakor pisarniške moči;

d) bolniške strežnice po poklicu dnevno plačo 4 K in brezplačno stanovanje in hrano;

e) pomožne bolniške strežnice dnevno plačo 2 K in brezplačno stanovanje in hrano; posebno porabnim se dnevna plača zviša na 3 K;

f) gospodinjske voditeljice: mesečno 100 do 120 K, hrano in stanovanje;

g) kuharice in drugo kuhinjsko osebje: v kraju navadno plačo in erarično hrano; stanovanje, če se zahteva, v enaki meri kakor moštvo;

h) vse druge vrste pomožne delavke: v kraju navadno plačo ali z erarično hrano ali brez nje; stanovanje, če se zahteva, v enaki meri kakor za moštvo.

Kjer dopuščajo razmere, se za ženske pomožne moči, ki ne dobivajo erarične hrane, napravijo posebne kantine v lastni režiji in brez namena po dobičku, v katerih dobe po okusu in želji za denar dobro in poceni hrano.

Raznatega uživajo vse vrste pri armadi na bojnem ozemlju uslužbene ženske pomožne moči sledeče ugodnosti:

Imajo pravico do erarične obleke in obuvanja. Če zbolé, imajo za dobo dveh mesecev brezplačno zdravniško pomoč v kakem vojaškem zdravniškem zavodu; tudi je za zdravljenje v zobozdravniških in zobotehničnih ambulatorijih po veljavnih plačilnih pogojih dovoljeno.

Dopusti brez posebnega utemeljevanja se dovolijo pisarniškim močem, bolniškim strežnicam, tehničnim pomočnicam in gospodinjskim voditeljicam vsakih 6 mesecev za dobo 14 dni (vožnja tja in nazaj ni vračunjena), dopusti iz zdravstvenih ozirov se dovolijo po potrebi do dveh mesecev, nadalje se vsem ženskimi pomožnim močem dovolijo dopusti v nujnih, družinskih zadevah do 8 dni.

Potovalni stroški se povrnejo za potovanje od doma v kraj službe, potem pri dopustih brez posebnega utemeljevanja in iz zdravstvenih ozirov, konečno pri odpustih brez lastne krivde ter pri odpustih na lastno prošnjo, če je službena uporaba trajala najmanj štiri mesece. Pri tem imajo vse pisarniške moči, tehnične pomočnice, gospodinjske voditeljice in bolniške strežnice pri vožnji po železnici pravico do uporabe II., druge pomožne moči pa do uporabe III. razreda. Glede drugih pogojev (8- do 10 urno delo na dan, starost najmanj 16, oziroma 20 let, najvišja starost za pisarniške moči 40 let itd.) se od prejšnjih razglasov ni mnogo izpremenilo.

Da se vsaki prositeljici za službo omogoči, kakšne morebitne pomisleke ali dvome z ustmenim razgovorom razjasniti, so vrh tega ustanovljene posredovalnice

a) pri c. in kr. vojaškem poveljstvu v Gradcu, Schönaugasse 17, III. nadstropje, uradne ure od 9. ure dop. do 1. ure opoldne; b) pri c. in kr. etapnem postajnem poveljstvu v Mariboru; c) pri c. in kr. osebni zbiralni postaji v Ljubljani, Spod. Šiška, slovenska šola.

Pri zadnjih treh mestih se dajejo pojasnila ves čas med uradnimi urami.

Te posredovalnice dajejo na vprašanja natančnejša pojasnila, sprejemajo prošnje in posebne želje prosilk in v danem slučaju poskrbijo za potrebne potovalne listine. Priloženi so tudi na vpogled zapiski prostih mest.

Prošnje se morajo vročiti pri eni izmed štirih posredovalnic po pošti ali osebno. Prošnje za pisarniško službo morajo biti od prosilk samih spisane in morajo vsebovati: Ime in priimek, rojstne podatke, domovinsko pristojnost, vero, navedbo znanja jezikov, stan (če vdova ali sirota: po kom), natančni naslov bivališča in navedbo,

za kakšno službo da prosijo. Prošnjam je treba priložiti: Zadnje šolsko spričevalo ali poselsko spričevalo, ki se po uporabi vrne, zdravniško mnenje o splošni telesni sposobnosti prosilke in od politične oblasti napravljeno spričevalo nrvnosti. Vse druge prosilke morejo ustmeno ali pismeno prositi za sprejem pri imenovanih posredovalnicah ter morajo oddati imenovana spričevala. Vsekako mora biti v prošnji natančno navedena zaželjena uporaba. Seveda se priporoča, da se pošlje prošnja na ono izmed štirih posredovalnic, ki je bivališču prosilke najbliže. Pismene prošnje morajo biti kolekovane.

Dnevne vesti.

Cesarjev god. V nedeljo, 4. novembra, obhajamo god našega presvitelega cesarja. Vsi narodi monarhije se bodo ta dan v iskreni ljubezni in molitvah spominjali svojega vladarja Karla I. Avstriji smo brez izjeme dinastičnega mišljenja, in če so narodi med seboj še tako razdvojeni, ena vez je, ki veže vse najtrdneje, presvetla habsburška dinastija. Dvakrat mil pa je vsem narodom cesar Karel I., mil ko vsak naš vladar ploh, mil in ljubljn pa tudi še kot oseba, kot človek. Šele 21. novembra bo poteklo leto, odkar je cesar Karel I. nastopil vlado, in vendar je postal vsemu prebivalstvu tako izredno simpatičen, kakor sicer drugod vladarji, ki že desetletja srečno in v blagor ljudstva vladajo. Presvetli naš vladar ima izredno blago srce. Prva njegova vladarska želja je bila, čimprej odpraviti grozote in žrtve vojne in skleniti mir. V tem prizadevanju za mir ga vidimo korakati na čelu drugim vladarjem. Kot prvi izmed vojuječih se vladarjev je slišal glas sv. Očeta, ki je pozival na mir. Druga vladarjeva volja je, biti vsem narodom enako pravičen vladar in skrben oče. To tudi pokaže povsod, kamor pride, in če vsi narodi države še ne uživajo enakopravnosti, zajamčene v ustavi, to pač ni najmanjša njegova krivda. Kjerkoli se prikažeta naš presvetli cesar in presvetla cesarica Zita, povsod kakor vrelec iz gore kipi na dan iz ljudskih src navdušenje zanju, bodisi na fronti bodisi za fronto. Bog živi našega cesarja, ohrani nam ga zdravega in kot vladarja silnega in podeli mu svoj blagoslov, da bo skoraj izvojeval in dosegel za vse narode monarhije pravičen in časten mir!

3. novembra ni šole. Z ozirom na to, da je letos god presvitelega cesarja v nedeljo, 4. nov., je c. kr. deželni šolski svet iz tega razloga odredil cerkevno šolsko slovesnost na soboto dne 3. novembra.

Duhovniške vesti. Župnija Selče je podeljena g. župniku Leopoldu Weberju, župniku v Bajčah. Na župnijo Vrata je prezentiran g. Jakob Kalan, kanonik v Gospa Sveti. Za provizorja v Dobriču je nastavljen g. Henrik Beirer, kaplan v Kotarčah.

Naša pravica. Zakaj ne nastavi novčevalnica za živino za slovenske okraje povsod le take ljudi, ki so slovenskega jezika zmožni? Po Prevaljah, Guštanju in okolici so v tem oziru razmere nevdzdržljive; ker živinski nakupovalec ne govori slovensčine. Mi pa zahtevamo človeka, ki bo nas razumel, ker se ne bomo zato, da smemo žrtvovati živino, poleg tega učili še nemščine, da se bomo mogli pogovarjati z gosp. Geiersbergerjem. Seve on sam ni neposreden vzrok, ampak tisti, ki ga nastavlja. Čeravno mora dandanes kmet oddajati živino v vojne namene, kljub temu je nakupovanje še vendar nekaka pogodba. Za to pogodbo je treba dveh, enega, ki kupuje, drugega, ki prodaja. Da, še več je treba. Da je ta pogodba veljavna, se morata oba zediniti in oba privoliti. To zahteva zakon ali postava. Vprašali bi sedaj samo, kako je to zedinjenje in pogajanje mogoče pri ljudeh, ki drug drugega ne razumejo? Nam se zdi to popolnoma nerazumljivo, kako da bi se niti danes našemu kmetu, ko žrtvuje in daja skorodane vse, karkoli more, ne moglo ali smelo povedati vsaj to v lastnem jeziku, koliko mora dati, kakšno ceno da mu izplačajo in kdaj da mora goved prignati. To bo menda res zaslužil tudi slovenski kmet vsaj v četrtem vojnem letu. Žrtve, ki jih narodi prinašajo na krvi in blagu, so hude, žalostne in boleste, ampak zato jih tudi ne prinašajo zastonj. Če pa vidijo v tako nepravičnem postopanju vladnih organov nepravilnost za kri in blago, ki so je dali domovini, potem mora ponehati tudi dobra volja slovenskega kmeta. Če je vojak na bojišču hraber, mu dajo odlikovanje v zahvalo za njegovo službo domovini. Če je torej kmet v zaledju požrtvovalen — in to je dandanes vsak kmet — sicer ne zahteva odlikovanja, pač pa toliko hvaležnosti, da bo smel svojo živino prodajati v svojem — slovenskem jeziku. To je naša pravica in mi zahtevamo: Po slovenskih krajih nastavite slovenske nakupovalce!

Plačilo za krojače. Cenilni urad za Koroško je določil kot plačilo krojačem za obleko za gospode v ravnilo sledeče cene: Vsa sakko-obleka 1. razreda K 71'40, 2. razr. K 63, 3. razr. K 53'90; vsa žaket-obleka K 80'50, oz. K 74'20 in K 60'20; vsa salonska obleka K 94'50, oz. K 82'60 in K 67'20; hlače K 16'80, oz. K 14'68 in K 12'16; telovnik K 16'80, oz. K 14'68 in K 12'60; zimska suknja K 66'20, oz. K 56 in K 47'60; ulster K 62'30, oz. K 53'20 in K 46'20; mestni kožuh K 56'—, oz. K 48'30 in K 41'30; menčikov K 66'50, oz. K 52'80 in K 47'94. — Cena za blago in pritikle se prepusti pobotanju stranke s krojačem, slednjemu pa gre 10% domik k faktorni ceni za blago.

Blagri dualizma. V graških dnevnikih so inserirane ponudbe živil iz Ogrske. Tako ponuja neki ogrski žid, da more vsak teden 3000 do 4000 kg ogrskih keksov oddajati. Poizkusni zavoji po 8 kg se po povzetju oddajo po 148 K, 1 kg stane torej 18 K 50 v. „Kärntner Tagblatt“ vprašuje, kje dobi žid na Ogrskem toliko moke za to, ko so pri nas vendar morali zapreti tovarne vsled pomanjkanja moke. Za keks je treba tudi sladkorja, ki ga pri nas primanjkuje. V drugem graškem inseratu so na ponudbo krasne ogrske opitane gosi in race. Strd prodajajo Ogrji po 26 K kg. — Mi pa pravimo: Kdor je za dualizem, si sam jemlje pravico do kritike o takih razmerah. Dualizem je kriv in omogoča tako dvojno mero med nami in Ogrsko.

Martin Ogris †. V pondeljek 22. oktobra smo pokopali posestnika Martina Ogrisa, p. d. Rovinjaka na št. Janških Rutah, v 69. letu njegove starosti, na št. janškem pokopališču v Rožu. Previden je bil s sv. zakramenti. Domači gospod župnik in prečastiti gospod Limpl sta ga v boleznih večkrat obiskala. Rajni je bil rojen v Slovenjem Plajbergu. Celu svoje življenje je posvetil Bogu in narodu. Bil je značajan mož, veren katoličan, dolgoleten ud družbe sv. Mohorja, naročnik „Mira“, „Domoljuba“ in „Cvetja sv. Frančiška“, ud tretjega reda, skrben cerkveni ključar in ljubeznjiv oče svoji družini. Ljubil je svoj slovenski narod s celo svojo dušo. Pri vseh narodnih prireditvah si videl moža, udeležil se je, če mu je le bilo mogoče. Tudi v Ljubljano na katoliški shod je šel z nami. Čeravno je bil že v letih, so mu žarele oči v mladeniškem ognju navdušenja za dobro stvar. Lepa duša se je zrcalila v njegovem obrazu. Bil je z nami tudi na Dunaju pri evharističnem kongresu. Udeležil se je vsako nedeljo božje službe in vsak mesec si je okrepčal dušo v svetem obhajilu. Rajni gospod župnik v Slovenjem Plajbergu so imeli do rajnega posebno zaupanje. Več ur sta se pogostokrat pogovarjala o koristnih zadevah. Vsi, ki so ga poznali, so ga globoko spoštovali. Bil je preprost, tih, delaven, postrežljiv. Da smo ga silno ljubili, je pokazal njegov pogreb. Mnogo ljudi je prihitelo od blizu in daleč, tudi iz Slovenjega Plajberga, k pogrebu. Pevski zbor mu je zapel prav ganljivo v slovo: „Nad zvezdami“. Kondukt so vodili domači g. župnik ob asistenci g. Val. Limpla iz Kaple. — Spoštovani rodbini naše iskreno sožalje! Vi, preblagi oče, pa prosite Boga, da bi dal slovenskemu narodu prav mnogo globoko vernih, značajnih mož!

Ravne pri Rožeku. (Za domovino.) Smrt ne pozna usmiljenja. Šestero vojakov iz naše vasi je že položila v tujo zemljo k večnemu počitku. Sedaj je pa segla po enem naših najboljših fantov. Z bojišča smo prejeli žalostno vest, da je meseca septembra padel junaške smrti Andrej Kupčič pd. Skravžov Andrej. Z materjo, ki je s svojim Andrcem izgubila edino svoje veselje, svojo tolažbo in pomoč, žaluje vsa vas. Izgubili smo v njem mirnega, pridnega, delavnega in vernega fanta, ki je bil pri vseh priljubljen. Tolažiti nas mora misel, da je našega Andrača iz doline solz Bog poklical k sebi. V življenju mu je bil Bog tolažnik, v večnosti pa mu bode plačnik. Andrača pa ohranimo v hvaležnem spominu! — Na naši humski podružnici so zvonovi umolknil. Še ni dolgo od tega, ko so peljali prvega, zdaj so nam vzeli še drugega. Pogrešali bomo njih lepo petje, ki je nas vabilo na Hum, da si pri sv. Krištofu poiščemo tolažbo v svojem trpljenju. A hodili bomo, čeravno vabila humskih zvonov ne bomo slišali več, na Hum, da pri Bogu najdemo tako potrebne tolažbe.

Kotlje. (Tatvine.) Zima prikima in, kakor prorokujejo, bo letos dolga in pa huda, zato pa se ljudje tudi skrbno nanjo pripravljajo, in pripravljajo se nanjo menda tudi — tatovi. Po leti so strigli žitno klasje za kavo, tudi ovce in koze niso bile pred njimi varne, v jeseni so se lotili repice, fižole in turkinje; ker so izvedeli, da so letos bučele prav težke, so začeli preiskovati tudi bučelnjake in so več panjev bučel odnesli, prizanesli tudi niso kuram in pa racam in tudi po svinjski zabeli se jim je zahotelo; pred kratkim pa so ukradli v Rožankovi žagi veliki

14 m dolgi gonilni jermen, vreden nad 1000 K; najbrž bi si radi oskrbeli za zimo podplate, katerih v sedanjem času po poštenu poti itak ni dobiti. Vidi se, da ljudje nimajo več nobene vesti in sedaj v vojnem času ne znajo več razločevati, kaj je moje in pa tvoje. Blagoslov vojske se vedno bolj kaže!

Kotlje. (Obilo mošta.) Sadje je letos prav dobro obrodilo, posebno hruške za mošt so bile polne. Ljudje skoraj niso mogli dohiteti s prešanjem. Tudi posode za mošt je povsod primanjkovalo, ker ni doma potrebnih sodarjev. Prisiljeni so bili letos kmetje precej sadja posušiti, kar je čisto prav. Saj je suho sadje dobro in pa zdravo, gotovo bolj kot mošt, in bo ljudem sedaj v vojnem času gotovo še prav prišlo. Drugače je bila letina slaba, le repica je bila prav lepa. Občina je oskrbela kmetom precej zimskega žita za seme z Moravskega.

Kotlje. (Poroka.) Gospodinjo je rabil za svoje zapuščeno posestvo Anton Hudopisk pd. Mihev. Izbral si je Marijo Janko. Dne 3. okt. sta v krogu svojih sorodnikov mirno praznovala svojo poroko, pa žal, da sta si morala kmalu zopet podati roke za — ločitev. Čez nekaj dni je moral namreč ženin zopet odriniti na bojno polje. Bog daj, da bi se kmalu čil in zdrav zopet povrnil na svojo lepo in prijazno domačijo in bi rešen bojnega hrupa mogel doma s svojo izvoljeno nevesto uživati mir in srečo!

Kotlje. (Povišanje.) Povišan je bil za praporščaka g. učitelj Janez Kuhar pd. Lužnikov. Čestitamo! Po dolgi trnjevi poti, po kateri mora hoditi marsikateri zaveden Slovenec, je vendar dosegel zaslužno plačilo.

Dekleta in fantje! (Posnemanja vredno.) Prednica Marijine družbe v Guštanju, gospodična Kotnik Tončka pd. Jugova, je pridobila v 14 dneh 15 novih naročnikov za „Mir“. — Želeti je, da bi v vsaki vasi bilo slovensko dekle ali mladenič, ki bi pridobival naročnike za naš list. Položnice se dobe brezplačno pri upravi „Mira“ v Celovcu. V vsako hišo mora naš list! — Poročajte tudi kratke novice na urednišvo „Mira“.

Selovec pri Guštanju. Umril je na Vrhah pri Vuhnetu 6letni Petrejev sin France, ki je bil več let bolan. Po dolgi mukepolni bolezni ga je Bog poklical k sebi.

Guštanj. Na koroški fronti je padel dne 12. t. m. poročnik Fric Petrač. Rajni je bil 22 let star ter je bil že ranjen na bojišču v Galiciji in dvakrat odlikovan. — Predno je šel k vojakom, je dokončal študije na mariborskem učiteljskišču. — Žalostni Petračevi rodbini naše sožalje!

Tanzenberg. V letošnji bogoslovnici je samo četrti letnik. Prvih treh ni, ker se nobeden ni zglasil, oziroma ni mogel, ker so dijaki na fronti. Četrti letnik šteje 24 bogoslovcev, med temi je eden Slovenec. Slovensko ljudstvo: „Prosi gospodarja žetve, da pošlje več delavcev v svojo žetev!“ Vinograd je v nevarnosti!

Koroški gospodar.

Kdo brani kmeta?

Vse ječi pod draginjo. Ljudje sicer pravijo: Denarja je dovolj, toda kaj pomaga, ako zanj ne dobiš, kar potrebneš. Toda tudi to nasplošno ni res. Denarja je sicer res mnogo, toda nimajo ga vsi ljudje v obilici, nakopičil se je samo v rokah gotovih posameznikov in slojev. Delavstvo, uradništvo, kmetje, mali obrtniki, vsi ti ječijo pod neznosno draginjo, denar pa se ni nakopičil v njihovih predalih, ampak velikanski vojni izdatki so povečini ostali in se nakopičili predvsem v blagajnah veleindustrijalcev, velikih bank, vojnih central in vojnih liferantov. Milijonarji iz teh vrst ljudi so se kakor gobe po dežju namnožili. Kapitalizem sedaj bolj bujno cvete kakor kdaj prej. In vlada vse te vrste ljudi in njihove kupčije še ščiti. Kmetje in delavci so v strelnih zakopih, ti ljudje pa so kot vojni liferanti oproščeni.

Dunajsko deželno sodišče je obsodilo bivšega predsednika depozitne banke, dr. Josipa Kranza, na 9 mesecev strogega zavora in 20.000 K globe; najvišji sodni dvor je pa sedaj ugodil Kranzovi ničnostni pritožbi ter je Kranza oprostil glede draženja piva in ruma. Glede drugih točk pa se je odredila obnovitev razprave pred sodiščem prve instance.

Kdo pa se briga za kmetico, ki je prinesla na trg živila in je bila takorekoč zavoljo par vinarjev kaznovana? Zakon zavoljo navijanja cen je potreben, ker je prekomerno navijanje cen tudi nekrščansko, zoper ljubezen do bližnjega. Toda vlada bi morala biti v tem oziru objektivna. Zakaj nastavlja najvišje cene kmetijskih pridelkov

po drugem ključu, kakor tovarniške izdelke veleindustrijcev, ki so za življenje vsakega človeka ravnotako potrebni, kakor živež, n. pr. usnje za obuvale, obleka, železnina itd.? Zakaj? Kmet to vidi in čuti, in kdo mu more zameriti, če se potem s predpisanimi cenami ne zadovolji? Ali naj ponavljamo tu cene, po katerih mora oddati žito in cene, po katerih mora nazaj kupovati otrobe? Surovo maslo mora kmet oddajati po 6 K do 7 K 60 v, mazilo za vozove (šmir) pa mora plačevati 1 kg po 15 K. Je to kakšno razmerje? Kmet vidi, da se povsod ščiti veleindustrijalski producent; kdo pa kmeta ščiti, kdo delavca? Kakšne velikanske dobičke delajo n. pr. družbe, ki kopljejo svinco, kako pa so primeroma temu zvišale plače delavcem? Država je nekaterim tovarnarjem kar sama od sebe preplačevala izdelke, da so se tovarnarji sami čudili.

Veleindustrija ima svoje korporacije, svoje kartele, ki hodijo posredovat k vladi, in ta jih poslušajo. Kdo pa brani sedaj kmeta in delavca? Deželni zbori? Jih ni. Edini državni zbor, to se pravi gotove stranke v državnem zboru. Toda posamezni poslanci imajo premalo dostopa in vpogleda v posamezne panoge in vojne centrale. Deželni odbori bi bili predvsem poklicani, da bi posegli vmes v politiko cen. Toda če so pod okriljem deželnih odborov, vseeno je, ali direktno ali indirektno, tudi razne centrale, ki imajo monopol in kopičijo milijone, kdo naj varuje zapostavljene? Boj zoper ta sistem je naravnost patriotično delo, in zato smo hvaležni jugoslovanskim poslancem, da so v parlamentu kot en mož izrazili sedanji vladi in njenemu sistemu globoko nezaupnico, s tem da so kot en mož glasovali zoper proračun. Le z radikalnimi sredstvi bo mogoče enkrat konec napraviti sedanjemu sistemu.

Izkaznice za repico v gostilnah. Na podlagi odredbe c. kr. deželnega predsednika za Koroško z dne 15. oktobra je celovski mestni magistrat odredil, da se sme po gostilnah, javnih kuhinjah in enakih obratih dajati gostom krompir in krompirjeva jedila le proti oddaji dnevnih odrezkov karte za krompir. Prestopki se kaznujejo z globo do 20.000 K ali zaporom do 6 mesecev. — Znano je, da samooskrbovalci ne dobijo teh kart. Če pridejo torej kmetje v mesto, se jim ne sme dati v gostilnah repice, ker nimajo kart. Kaj pa če druge prikuhe ni? Ali si kmetje naj prej doma spečejo krompir in tako nesejo s seboj prikuho v mesto?

Vojaška pisma.

Drobtinice iz vjaškega dnevnika.

Pošilja Anton Stražar.

4. Lvov, 20. 10. 1917.

Že je čas, da se zopet oglašim v „Miru“. Ko so prve moje „Drobtinice“ izšle v 37. številu „Mira“, sem bil že v vojni bolnišnici in sem tam na beli postelji čital „Mir“, ki so ga od stotnije poslali za menoj. Vsled male nezgode sem namreč 8. IX. odšel v vojno bolnišnico, ter se za čas poslovil od krampa, puške in lopate... Poročam Vam sedaj še par zanimivosti z bojišča.

„Panej, kedi bode spokij...?“

Na Veliko Gospojnico popoldne sem po zgledu drugih tovarišev šel tudi jaz iskat si kakega priboljška za želodec. Za selom Pluhovim pod malim goratim gozdičem sem si dobil krompirja, zakuril ogenj kar po pastirsko in začel — peči krompir... Verjemite mi, da sedaj bolj čislam pečen krompir kot sem svojčas najboljšo potico.

Bil sem tako zamišljen v svoje „telesno delo“, da nisem poprej opazil starega očanca, da me je že ogovoril. Zgovorni sivolasi ded mi je pripovedoval razne zanimive epizode iz te svetovne vojne, ki jih je doživel.

Imel je tri sinove; dva sta odšla takoj prvi dan mobilizacije; najmlajši, žena in dve hčeri so mu še ostali. Ali predno je sneg l. 1914 zapadel Galicijo, je moral v temni noči zapustiti dom; žena, sin in hčeri so se mu v tej paniki izgubili; še sedaj ne ve za svoje...

On sam je bil potem od julija l. 1915 na Ogrskem; nato se je povrnil domov; životaril je potem na domu do Binkošti l. 1915. — iznova je moral bežati...

Sedaj pa se je znova povrnil do rodne svoje hiše. Pripovedoval je živo, solze so mu kapale po nagubančenem licu, ko me je spraševal:

„Panej, kedi bode spokij?“ (gospod, kdaj bode mir...?). Seveda mu jaz na to pereče vprašanje nisem mogel drugega reči, kakor:

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.

„Panej, ja taki neznajem, daj Bože, da bi bil zaras! Tudi jaz že hočem pojehati do domu; saj bendži že tri roko, kar sem z — domu...“ (jaz tudi ne vem, daj Bog, da bi bil kmalu! Tudi jaz si že želim iti domov, saj bode že tri leta, kar sem zapustil domači kraj...).“

Solnce je zahajalo, ko sva šla s starcem proti selu, jaz sem se oziral proti zapadu... Kdaj bodem tako srečen, da bodem prišel v ljubi domači raj...

Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja v Celovcu je ravnokar pričela razpošiljati družbene knjige za leto 1917. Cenjeni udje prejmejo letos naslednji književni dar:

1. Koledar za leto 1918.
2. Življenje svetnikov. 1. zvezek.
3. Podobe iz narave. 2. zvezek.
4. Ptički brez gnezda. (Slov. Večernic 71. zv.)

Družba se bo potrudila, da častiti udje prejmejo knjige kolikor mogoče hitro, in sicer večinoma po pošti, ker vsled sedanjih prometnih razmer po železnici ni mogoče.

Letošnje knjige se bodo razposlale po sledečem redu:

1. Krška škofija.
2. Razni kraji.
3. Ljubljanska škofija.
4. Goriška nadškofija.
5. Tržaško-koprška škofija.
6. Lavantinska škofija.

Vsak družbenik naj prejme svoje knjige v tisti župniji, v kateri se je vpisal.

Na poznejše izpremembe stanovanjske se pri tolikem številu družbenikov ni moglo ozirati.

Vsaki pošiljati so tudi priložene vpisovalne pole Družbe sv. Mohorja za prihodnje leto, in sicer vedno v zavoju z najnižjo številko.

Vse stroške (za poštnino, voznino, tovornino itd.), katere so imeli č. gg. poverjeniki za odposlatev denarja in za prejem knjig, morajo jim posamezni udje povrniti.

Za prihodnje leto bo Družba izdala 6 knjig in je letnino zvišala na **3 krome**. Tega koraka menda ni treba obširno opravičevati. Ali se mora število knjig primeroma skrajšati, ali pa cena zvišati. Denar je zgubil svojo vrednost in to pomeni, da se je vse blago silno podražilo, zvišali so se vsi stroški neprimerno in to bo trajalo po vojski ne vemo koliko let. Primeroma se je tudi dosmrtnina zvišala na **50 kron**.

V načrt prihodnjega leta so se sprejele sledeče knjige:

1. Dr. A. B. Jeglič, škof ljubljanski: **V boj za temelje krščanske vere!**
2. Dr. L. Ehrlich, prof. bogosl. v Celovcu: **Katoliška Cerkev, kraljestvo božje na zemlji.**
3. Dr. J. Lovrenčič: **Brstje iz vrta slovenskega pesništva.**
4. Dr. H. Vedenik: **Kako si varujemo ljubo zdravje.**
5. **Slovenske Večernice** 72. zvezek.
6. **Koledar Družbe sv. Mohorja za l. 1919.**

Zaradi pomanjkanja knjigoveškega blaga naj se naročijo le mehko vezane (broširane) knjige.

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Zahvala.

Ana Ogris, žena

Martina Ogrisa

pd. Rovinjaka na št. Janskih Butah
v Rožni dolini

se iskreno zahvalim domačemu gospodu župniku F. Fuggerju in prečastitemu gospodu V. Limplnu iz Kaple za vso ljubezen, ki sta jo skazala preblaga gospoda mojemu možu med boleznijo in pri pogrebu. Zahvalim se tudi pevskemu zboru in vsem pogrebem, ki so spremljali rajnega k zadnjemu počitku. Bog plačaj!

Ana Ogris, žena.

Otroci:

Dr. Albin Ogris, Hanza Ogris,
vojaka;

Marija in Barbi Ogris.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Domač sir, čebulo, jajca in živila, ki niso pod zaporo, kupuje v vsaki množini **hotel Trabesinger** na Velikovski cesti v Celovcu. Podpirajte domač zavod!

Harmonij se takoj kupi. Ponudbe na uredništvo „Mira“.

Kupim
steklenice,
sode
in
zamaške.

Kislo vodo vino

in razpošilja

A. Oset, p. Guštanj (Koroško).

Krušne peči

prevozljive, iz debele pločevine, s katerimi se prihrani več kot polovica kurjave in časa, v raznih velikostih za 4—20 hlebov kruha; dalje **parilnike, štedilne peči, motorje, vitle** (Göpel), **mlatnice** na kroglični podlogi (Kugellager), **vetrne mline** za čiščenje mlačenega žita, **škoporeznice, tehtnice, gnojniščne sesalke** itd. priporoča

J. Božič v Dolini, pošta Grafenstein.

NB. Splošni cenik se ne pošlje; treba je natanko opisati, kaj si kdo želi.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, svetle in sive lase in brade za trajno temno porbarva. 1 steklenica s poštnino vred **K 270.**

Rydyol je rožnata voda, ki pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred **K 245.** — Povzetje 55 h več. — Naslov za naročila:

Jan. Grollich, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Čevlji.

Gloria-čevlji iz usnja, iz črnega ali rjavega telečjega usnja, zgornji del konjski, boks ali ševró s črnimi lesenimi podplati. Derby-čevlji na trak v lepi in trpežni izvedbi.

Cene za odjemalce:

Št. 27—35 za otroke **K 23.75**
„ 36—40 „ ženske „ **31.40**
„ 41—46 „ moške „ **35.80.**

Materijal, delo in cene po zakonitem predpisu. Pri naročilu je številko velikosti ali dolgost noge navesti. Pošilja po povzetju:

Zaloga Gloria-čevljev Jak. König
Dunaj, III., Blütengasse 9.

Vzgojišče za deklice (internat)

č. šolskih sester v „Narodni šoli“

v št. Rupertu pri Velikovcu na Koroškem

se priporoča p. n. slovenskim staršem. Sprejmejo se deklice, ki želijo obiskovati v hiši se nahajajočo **štirirazredno ljudsko šolo**; potem večja, vsaj 16 let stara dekleta, ki dobivajo popolnega pouka in navodila v vseh za **gospodinje** potrebnih stvarih. — Na svoji četrti ure od „Narodne šole“ oddaljeni pristavi sprejmejo č. šolske sestre tudi nekaj **dečkov**, ki želijo obiskovati „Narodno šolo“, v vzgojo in oskrbo. Šolsko leto se prične dne **4. novembra 1917.** Plašilo 50 kron mesečno.

Oglasila naj se blagovolijo poslati č. šolskim sestram v št. Rupertu pri Velikovcu na Koroškem.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

V zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Razlaganje cerkvenega leta (Slovenski Goffine).

Priredil msgr. Valentin Podgorc.

Mehko vezana K 4.—, za družnike K 3.—, po pošti 60 vin. več. — Trdo vezana K 6.80, za družnike K 5.10, po pošti 60 vin. več.

Daj nam mir, Gospod!

Enoglasna pesem s harmonijem ali orglami. Partitura 35 h pri skladatelju A. Kosi, šolski ravnatelj, Središče, Štaj. (V znamkah!) Istotako se dobi pri njem „Nab. ljudske pesmi“ I. in II., znižana cena à 80 h.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: **K 10,000.000.**

Rezervni zaklad: **K 1,500.000.**

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo,
Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.